

Omsk 18.03.2026 Kuva: Valentina Mertseva

Mielenkiintoisia kohtaamisia

Ville Melasen lähettikirje 3/2026 03.04.2026

Tapahtui Tuutarissa

Kuten helmikuussa myös maaliskuussa lähdin matkaan perjantaina 13. päivä. Se on todellakin päivä, jolla on merkitystä matkustuspäivänä. Pääsin Turkin kautta lentämällä Pietariin pari kolme kertaa halvemmalla kuin tavallisesti. Hinnat vaihtelevat kovasti ja ovat toisinaan hyvin kalliita. Siksi matkustamisvaihtoehtoja pitää pohtia. Saavuin Tuutariin lauantain puolella aamuyöstä. Seuraavan päivän saarnan valmisteluni oli jäänyt pahasti kesken erilaisten kotimaan kiireiden vuoksi, mutta onneksi lauantaina oli aikaa valmistella saarna loppuun. Iltapäivällä päätin lähteä käymään lähikaupassa, jotta saan purtavan lisäksi samalla ulkoilmaa ja vieläpä hyvän sään vallitessa. Kadulla tapasin vanhemman rouvan ja herran. En tiedä, olivatko naapureita, tuttaviva vai aviopari, mutta heidän kanssaan syntyi keskustelu tervehdittyämme ensin toisiamme. Rouva tunsikin siskokset, Olga ja Elviiran, jotka vaikuttivat aikoinaan vahvasti Tuutarin kirkon rakentamiseen ja olivat aktiivisia seurakuntalaisia. Hän tuntui tietävän heidän kuolleen jo monta vuotta sitten. En osannut sanoa näiden siskosten sukulaisista mitään, joista rouvalla oli kysymyksiä. Herra kysyi, kuka vastaa toiminnasta kirkossa nyt – siis Tuutarissa. Kerroin, että Viktor Vorontsov johtaa seurakunnan toimintaa. Hän ilahtui vastauksesta ja kertoi itsekin olevan Vorontsov sukunimeltään. Hän kysyi, että voiko venäläisetkin tulla kirkkoon. Rouva ehti vastata ennen minua, että voivat. Nykyään kaikki on mahdollista, hän totesi. Herra Vorontsov lupasi tulla joku kerta tapaamaan kirkon Vorontsovia. Tuutarin seurakuntalaisista käsitykseni mukaan suurin osa on nimenomaan venäläisiä. Suomea osaa ehkä pari henkilöä. Huomasin Tuutarin kirkon seinältä tiedon,

että kirkon vihkimisestä tulee toukokuussa 20 vuotta. Kirkkoherra Vorontsovin kanssa päätimme, että sen vuoksi on järjestettävä juhla. Niinpä saman tien aloitettiin alustavat juhla järjestelyt. Itse olen tuon juhlapäivän aikaan suunnitelmien mukaan Suomessa, mutta ilmeisesti Pasi Hujanen pääsee juhlaan mukaan.

Messu Pyhän Marian seurakunnassa

Sunnuntaina 15. maaliskuuta toimitin pitkän tauon jälkeen suomenkielisen messun Pietarissa Pyhän Marian kirkossa. Edellisestä toimittamastani messusta tuossa kirkossa on aikaa lähemmäs 20 vuotta. Venäjänkielistä messua en ole Pyhän Marian seurakunnassa koskaan toimittanut. Pitkä aika on myös edellisestä suomen kielellä Venäjällä toimittamastani messusta. Tarkoituksena ei ole tehdä tapaa toimittaa messua Pyhän Marian seurakunnassa, mutta yleensä ei ole sääntöä ilman poikkeusta. Samaisena iltana lähdin jo lentämään kohti Omskia ja hoitamaan virkaani Siperian rovastikunnassa, jonka kirkko on vastuualueekseni antanut.

Aurinkoinen Omsk

Saavuvin Omskiin varhain maanantaiaamuna. Tuolloin aurinko ei vielä paistanut, mutta myöhemmin aurinko alkoi paistaa. Muistaneeko kukaan, mutta kirjeissäni olen monesti todennut, että Omskissa minua tervehtii aina aurinko. Niin oli taaskin, kunhan aamuhämärä oli valjennut aamuaurinkoksi. Omskin seurakunnassa on sellainen hyvä tapa, että siellä suunnitellaan minulle ohjelma vierailun ajaksi. Ainakin jonkunlainen perusrunko on hyvä olla. Sitä voidaan tilanteiden edetessä muokata. Kävimme parilla eri kokoonpanolla läpi seurakunnan kevään ja kesän suunnitelmia, joista yksi keskeisimmistä oli kesällä järjestettävä iso lastenleiri. Tässä yhteydessä kävi myös ilmi, että olen tuonut Omskiin liian vähän hartauskirjaani. Viime kesänä osa kirjoista meni suoraan kyläseurakuntiin, joten kaupunkiin niitä jäikin liian vähän. Tämä ongelma on onneksi ratkaistavissa. Voin tuoda kirjoja Novosibirskista Omskiin. Niitä on siellä vielä jokunen kymmen. Pidin raamattutunnin pitkälti edellisen sunnuntain saarnan pohjalta, joka liittyi sekä syntiinlankeemukseen, Jeesuksen paastoon autiomaassa ja elämän leipään. Elämä menetettiin syömällä ja elämä palautuu syömällä elämän leipää. Jeesus sanoo olevansa elämän leipä ja tästä erityisestä leivästä tulemme osallisiksi Jumalan sanan, kasteen ja ehtoollisen kautta. Omskissa oli vielä maaliskuun puolenvälin jälkeen lunta ja jäätä kaduilla, mutta kevätkin teki tuloaan.

Kirjeen kuva on Omskin seurakunnan kokoontumistilasta. Kuvassa olen seurakunnan kolmen pastorin kanssa. Vasemmalla puolellani on tammikuussa virassa aloittanut kirkkoherra Jevgenii Filippov ja eläkeläispastori Valerii Stepanin. Oikealla puolellani on eläkkeelle jäänyt edellinen kirkkoherra Igor Kreos. Kaikki he palvelevat edelleen aktiivisesti seurakuntaa. Kuvassa minun kädessäni on lista ihmisistä, jotka ilmaisivat allekirjoituksellaan kannattavansa jatkoani Siperian lääninrovastina. Pyysin loppuvuodesta eri seurakunnista ihmisten mielipidettä asiaan, koska silloin olin vielä siinä uskossa, että päätös uudesta lääninrovastin toimikaudesta tehdään vasta tänä keväänä. Kirkkohallitus teki kuitenkin päätöksen sananpalvelijoilta ja seurakuntalaisilta kysymättä, mutta Omskissa oli joka tapauksessa kerätty lista, jonka mukaan kymmenet ihmiset kannattivat jatkamistani kyseisessä virassa. Tämä paperi oli mukava saada. Mielestäni on tärkeää ymmärtää, että kirkollisten virkojen täytyy palvella muitakin kuin kirkon ylätasoa hallintokoneistoa. Tärkeää kirkossa olisi kuulla ja ymmärtää myös tavallisten seurakuntalaisten näkemykset.

Krasnojarskin murheet

Kunpa voisin kertoa iloisia uutisia Krasnojarskista! En kuitenkaan voi. Krasnojarskissa ei ole ollut kolmena peräkkäisenä sunnuntaina jumalanpalvelusta. Naistenpäivänä kirkossa havaittiin, että vesi ei poistu putkia pitkin, vaan vesi pyrkii takaisin sisälle. Ongelman havaitsemisen jälkeen vastauksena ongelmaan päätettiin vaan odottaa. Jospa kesä roudan sulattaisi. Kirkkoherra saarnailee muissa seurakunnissa, muttei ole edes käynyt Krasnojarskissa viikkokausiin. Kahdesta eri putkesta oli löydetty paksu jää, jonka lopultakin kutsuttu putkimies oli havainnut. Ongelmia on ilmeisesti muitakin. Olin vain

lyhyen aikaa Krasnojarskissa matkallani Ulan-Udeen. Toimitin Sanan ja sakramentin virkaa kyseisten ongelmien vuoksi kotikäynnillä seurakuntalaisten luona.

Sekä Omskissa että Krasnojarskissa pohditaan käteismaksusta luopumista julkisissa kulkuneuvoissa. Eräällä bussilinjalla Omskissa on uusi käytäntö tullut jo voimaan. Jotkut iloitsevat tällaisesta käytännöstä, mutta Venäjällä kaikilla ihmisillä ei ole maksukortteja eikä puhelimia, joilla maksaa matkansa. Jotkut hakevat edelleen vanhalla pankkikirjalla eläkkeensä käteisenä pankista. Vielä on käsittääkseni mahdollista saada palkkakin käteisenä, vaikka se taitaa olla jo aika harvinaista. Tällaisessa uudistuksessa on myös kyse siitä, että kulkuneuvoissa toimivat rahastajat saavat lopputilin. Minä maksaisin mielelläni bussimatkani käteisenä niin Suomessa kuin Venäjällä.

Uutta Ulan-Udessa

Kirkkoherra Aleksander Dyishenov tuli minua lentokentälle vastaan. Lähdin hänen perheensä luo lounaalle. Lounaalle tuli myös kaksi kiinalaismiestä. Aleksanterin vaimo on kiinalainen. Perheessä ja tuttavapiirissä on kansainvälinen tunnelma. Aleksanteri osaa ilmeisen hyvin kiinaa. Itse en sitä osaa, mutta ymmärsin jotain keskusteluista ruumiinkielen perusteella. Ilmeet, liikkeet ja liikkuminen ilmaisevat myös asioita ihan ilman sanoja. Ymmärsin mm. emännän kehottaneen vierasta ottamaan lisää ruokaa. Toivottavasti Aleksanterin suunnitelma aktiivisesta hengellisestä työstä kiinalaisten parissa toteutuu. Hän on pohtinut myös englanninkielisten jumalanpalvelusten toimittamista, koska kaupungissa on kansainvälisiä opiskelijoita.

Kirkkoherra Aleksanterin piti lähteä sunnuntaiaamuna Moskovaan jatko-opintojen merkeissä. Toimitin sunnuntain jumalanpalveluksen ja kirkkokahvien jälkeen pidin Kristinuskon perusteet -kurssin opetuksen. Tästä jälkimmäisestä tehtävästä kuulin vasta muutama päivä ennen sen pitämistä, mutta onneksi aiheena oli osa toisesta uskonkappaleesta eli opetus liittyi uskontunnustuksen osioon, jossa käsitellään Jeesusta Kristusta, Jumalan toista persoonaa. Tuo kohta tuli opettavakseni vain osittain, sillä jälkimmäinen osa jätettiin seuraavaa kertaa varten. Meitä oli tätä opetusta kuulemassa ja pohtimassa noin kymmenen henkilöä. Onneksi ihmiset olivat mukana ja he sekä vastasivat kysymyksiin että esittivät kysymyksiä. Varsinaisen opetuksen jälkeen eräs vanhempi nainen halusi esittää kriittisiä kysymyksiä. Näillekin on tilaa, mutta näille kysymyksille on todellakin paremmin tilaa varsinaisen opetustilanteen ulkopuolella. Hän pyysi näyttämään Raamatusta kohdan, jossa opetuslapset näkivät Jeesuksen taivaaseenastumisen.

Huomatkaa ero ylösnousemuksen ja taivaaseenastumisen välillä! Ylösnousemuksensa jälkeen Jeesus tapasi useissa paikoissa erikokoisia ihmisryhmiä, mutta näkikö kukaan Hänen taivaaseenastumisensa. Kysymys on sikäli erikoinen, etten ymmärrä sen merkitystä minkään suhteen. Olennaista oli se, että varhaiset kristityt saivat todistuksen Jeesuksen ylösnousemuksesta. Se kertoi siitä, että pitkäperjantaina oli todella annettu täydellinen lunastusuhri ja synnin, kuoleman ja Perkeleen valta oli todella voitettu. Nuo väkevät viholliset oli todella voitettu ja Jeesus oli ylösnoussut. Hän elää. Raamattu ei mainitse tarkalleen ottaen, että opetuslapset olivat nähneet tuon hetken, jolloin Jeesus astui ylös taivaisiin, mutta Jumalan sana kertoo siitä ilosta ja innosta, joka heillä oli kertoa evankeliumia muille ihmisille. Tätä ei olisi tapahtunut ilman elävän Vapahtajan hyvää vaikutusta heissä. Se, että ihmiset eivät voi kaikkea nähdä, ei tarkoita sitä, että vaan ne tapahtumat ovat todella tapahtuneet, joista on todistettu näköhavainto.

Opetusten ja keskustelujen jälkeen kävin diakoni Andrei Urmajevin kanssa edellisen kirkkoherran, Vladimir Nikoforovin, haudalla. Hän kuoli 31.12.2024, mutten ole ehtinyt aikaisemmin haudalla käydä tai olosuhteet ovat olleet toisinaan epäsuotuisat. Tammikuussa oli kova pakkas. Vladimirin hautakivessä on kuva hänestä papinpaita päällä ja haudan vieressä on Luther-lippu. Lipun keskellä on Luther-ruusu. Varmasti ainutlaatuinen lippu hautausmaalla Burjatiassa ja kenties koko Venäjällä. Kuulema buddhalaismenoin haudattuja ei hautajaisten jälkeen käydä enää katsomassa. Venäläiseen

perinteeseen kyllä kuuluu haudoilla käyminen, kuten suomalaiseenkin. Periaatteet ja käytännöt ovat erilaisia, mutta vainajien haudoilla käydään.

Lentoliikenteen metkut

Tällä kertaa olikin Ulan-Udesta Pietariin palatessa ja Pietarissa enemmän poikkeuksia kuin tavallisuutta. Sain lentokentällä lipun, jonka mukaan paikkani oli 14B eli paikka kahden matkustajan välillä. Lentoaika Moskovaan on tuolla reitillä noin seitsemän tuntia. Ajattelin, että paikkojen suhteen onni vaihtelee, mutta mennään sillä, mikä on annettu. Eipä siinä paljon muuta voi. Kävi kuitenkin niin, että paikkani vaihtui koneen ykkösriville isoon tuoliin eli väljempään ja mukavampaan paikkaan. Otin se nöyrin mielin vastaan. Tämä oli tuon päivän hyvä uutinen ja toinen se, että vaihtoni Moskovassa sujui onnistuneesti. Moskovassa on nykyään usein viivytyksiä.

Pietarissa puolestaan ei ollutkaan enää mikään tavanomaista eikä mukavaa. Monien lentojen matkalaukkuja piti odottaa kauan teknisten ongelmien takia. Odotettuani toista tuntia aloin jo kysellä laukkuni perään. Kävi ilmi, että matkalaukkuni ei ehtinyt Moskovassa samaan koneeseen kanssani. Väittivät, että laukku tulisi hyvin pian Pietariin. Sanoin siihen, että voitteko soittaa minulle sen saavuttua. Soittoa ei kuulunut muutamaan tuntiin. Päätin palata tiedustelemaan laukun tilannetta. Laukkujen kanssa oli monilla ongelmia. Odottaessani vuoroani huomasin, että tutulta näyttävä matkalaukku kulkee eräällä hihnalla. Menin katsomaan ja se olikin minun laukkuni. Ei tainnut ihan pitää virkailijan ilmoittama aikataulu paikkansa. Ilmoitin saaneeni laukkuni ja lähdin menemään.

Seuraavana yönä minun piti lentää Turkkiin ja sieltä edelleen Suomeen. Oli edullinen lentolippu! Minulle kävi kuitenkin ensimmäistä kertaa elämässä niin, ettei minua otettu lennolle. Lentoyhtiöt harrastavat lippujen myymistä enemmän kuin lentokoneessa on paikkoja. Joskus joku jää niin sanotusti rannalle. Meitä oli kaksi miestä jäljellä, kun ilmoitettiin, että yhdelle löytyisi vielä paikka. Yhden oli mentävä ja yhden jäätävä. Olimme jo jonkun aikaa keskustelleet tämän toisen miehen kanssa. Hänen edellisen päivän lentonsa oli peruttu ja nyt häntä odotettiin kuumeisesti Turkissa, jonne oli menossa lomamatkalle. Kehotin häntä menemään lennolle. Sanoin, että saan omat asiani järjestymään. Pitkien odottelujen jälkeen minulle olisi tarjottu päivälentoa ja jatkolentoa seuraavana päivänä Suomeen. Totesin, että se ei käy. Lentoyhtiö maksoi taksikyydin Tuutarin kirkolle, josta sain aamupäivällä kyydin Ivangorodiiin ja tulin nopeasti Narvaan Viron puolelle ja sieltä eri vaiheiden kautta julkisilla kulkueleillä samaisen päivän iltana kotiin. Lentokentällä luvattiin, että saan hyvän korvauksen peruuntuneesta lennosta. Saa nähdä, kuinka käy. Vielä ei ole korvauksesta mitään tietoa monista lupauksista huolimatta.

Tuon toisen miehen kanssa oli muuten erikoinen filosofinen keskustelu. Hän ymmärsi minun olevan pappi pukeutumiseni perusteella. Hän on jonkun intialaisen filosofin seuraaja, jonka mukaan meitä ei ole olemassa. Me ja kaikki ympärillämme on vain ikään kuin teatteria. Me kaikki olemme jumala eikä millään tai kellään ole varsinaisesti alkua eikä syntymää. Tämän ajattelun mukaan me kaikki olemme jumala – siis ei jumalia, vaan jumala. Ehkä siis kuitenkin jotain on olemassa. Tällaista keskustelua on haasteellista käydä jopa omalla äidinkielellä – saati vieraalla kielellä. Synti on tämän filosofian mukaan vain ihmisten keksintöä. Miestä kuitenkin harmitti kovasti eurooppalainen liberalismi sukupuolikysymyksissä, hän ihaili suomalaista siisteyttä ja järjestystä ja kritisoi kovasti Venäjän ortodoksikirkkoa ja hallitsevaa poliittista ylätasoa. Mutta onko tätä mitään siis todellisuudessa olemassa hänen ajattelunsa mukaan? En viitsinyt kuitenkaan kysyä häneltä, että jos tulevaa lentoa ei oikeasti ole olemassa eikä hän ole oikeasti menossa minnekään, ehkä minä voisin mennä tuolle lennolle. Sain kertoa hänelle sen, mikä on olennaista luterilaisuudessa. Hänen syntikäsitelmänsä oli erikoinen, mutta hän ei ruvennut väittelemään luterilaisesta opista. Keskustelu oli koko ajan asiallista ja hillittyä, mutta kyllä minua harmitti ja mietitytti, miten tuollaista ihmistä voi auttaa. Kun ihminen ei tarvitse syntien anteeksiantamista, hän ei tarvitse Jeesusta Vapahtajaksi.

Maailman tapahtumat, jotka ovat todellisia, kertovat hyvin selkeällä tavalla, mitä ihminen saa aikaan. Paljossa siinä, mitä ihminen saa aikaan, on kyse synnistä ja sen harjoittamisesta syyttämättä ketään

enempää tai vähempää, miten, milloin ja miksi joku sota, kriisi tai muu ongelma on alkanut. Meillä on tapana etsiä syyllisiä ulkopuoleltamme. Kuitenkin suurin ja ongelmallisin syntinen, jonka kanssa ja jota vastaan meidän tulisi enemmän taistella katsoo meitä peilin edessä. Oikea parannus alkaa aina itsestämme. Parannuksen saarnaajia on paljon, mutta kuinkahan moni heistä on myös oikea parannuksen tekijä.

Sana

”Karitsa, joka on teurastettu, on arvokas saamaan vallan, rikkauden, viisauden ja voiman, kunnian, kirkkauden ja ylistyksen.” (Ilm. 5:12)

Pitkäperjantain tapahtumien tutkiminen ja mietiskely aiheuttaa helposti murheellisen mielen. Miten voi olla mahdollista, että kaikin tavoin moitteeton ja syytön mies saa epäoikeudenmukaisen tuomion? Minkä tähden Jeesusta niin silmittömästi hakattiin ja lyötiin kuin vierasta sikaa? Minkä tähden Vapahtajan päälle syljettiin ja singottiin kirouksia? Minkä tähden Hänen päänsä, jalkansa ja kätensä kokivat ankaran tuskan ja mitä olikaan kohdata Jumalan ankara viha syntiä kohtaan, joka oli kokonaan Mestariimme päällä?

Jeesus tuomittiin väärin perustein ankariin kärsimykseen ja tuskalliseen kuolemaan. Hänen esimerkkinsä osoittaa, että joskus on myös kärsittävä esivallan tekemistä vääristäkin päätöksistä. Tässä tapauksessa vallan menettämistä pelkäävät uskonnolliset johtajat huusivat Jeesuksen ristille kuolemaan. Vain muutama päivä aikaisemmin Sankarin juhlin menoin vastaanottanut kansa yhtyi tuohon huutoon. He kaikki olivat syyllisiä Jeesuksen kuolemaan. Varsinainen päätös oli kuitenkin valta-herra Pilatuksen, joka vastoin lakia ja oikeutta teki kohtalokkaan päätöksen. Myös hän pelkäsi valtansa menettämistä. Kansaa piti rauhoittaa, ettei Roomasta lähetetä väkeä järjestystä palauttamaan ja korvaamaan hänet toisella henkilöllä. Pilatus ei ollut hyvä, vaan paha mies.

Venäläistä oikeusjärjestelmää on paljon arvosteltu Suomessa ja muissa länsimaisissa yhteiskunnissa. Sille on varmasti aiheutta. Valitettavasti myös Suomessa olemme joutuneet huomaamaan, kuinka oikeuslaitoksessa ja muissakin yhteyksissä tehdään käsittämättömiä poliittisia päätöksiä vastoin yleisen sananvapauden periaatetta. Elämä kristittyinä on kuitenkin sellaista, että joskus joudumme maksamaan vakaumuksestamme ja kärsimään myös esivallan päätöksistä. Mitä tulee Jeesuksen tuomioon ylipapit, fariseukset, kirjanoppineet, kansa, Pontius Pilatus, roomalaiset sotilaat olivat kaikki selkeitä syyllisiä pitkäperjantaina Jeesuksen julmaan kuolemaan. Tämä on raamatullinen totuus. Totuus on kuitenkin myös se, että me kaikki tähän syntiseen sukukuntaan syntyneet ihmiset olemme syyppäitä historian suurimpaan oikeusmurhaan. Voi meitä kurjia syntisiä!

Jumala ei ole onneksi meidän kaltaisemme. Hän vihaa ehdottomasti syntiä, mutta juuri Kristuksen kärsimysten ja kuoleman kautta tulivat sovitetuiksi kaikki synnit – myös meidän kaikki syntimme. Jeesuksen kokonaisvaltainen kärsimys ruumiissa, sielussa, hengessä kauheine tuskineen ja yksinäisyyden tunteineen ankaran ja vihaisen Jumalan edessä on maksu meidän jokaisen ajatuksen, tekojen ja laiskuuden synneistämme. Pitkäperjantain tapahtumat ovat kauheita, mutta näitä miettiessä tulee mieleen myös kuuluisa inkeriläisten laulama laulu: ”Tuhkasta nousee aamu, aamu uus ikuinen. Tuhkasta aamu, aamu uus.” Nisun jyvä kuoli ja tuotti hedelmän. Tähän voitokkaaseen Kristuksen kuolemaan ja riemulliseen ylösnousemukseen meidät liittävät kasteemme kallis ja siihen me saamme uskossa turvautua. Kirjoitukset kävivät toteen ja meillä on täysi sovitus. Taivaan portti on auki Jeesuksen tähden ja Hänen kauttansa. Siksi kaikesta ikävästä huolimatta saamme myös pitkäperjantaina ylistää Vapahtajaa Ilmestyskirjan sanoin: ”Karitsa, joka on teurastettu, on arvokas saamaan vallan, rikkauden, viisauden ja voiman, kunnian, kirkkauden ja ylistyksen.”

Lähetysterveisin,

Ville

Esirukousaiheita:

Varjelusta ja johdatusta matkoille

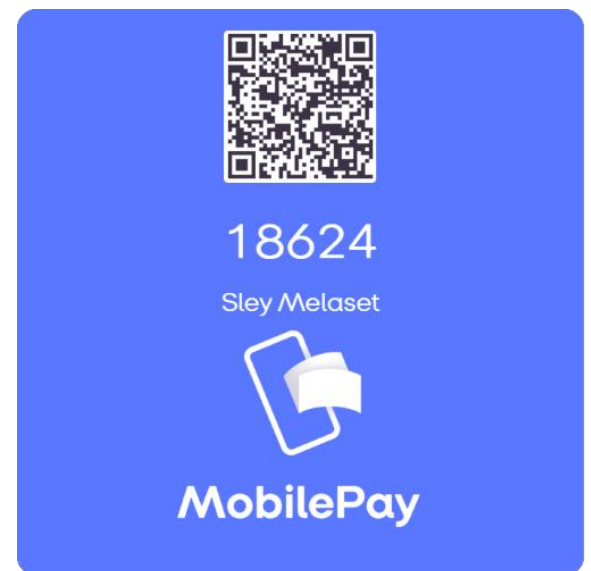
Hartauskirjan jakelu eri puolille Venäjää!

Rauhaa maailman kansoille!

Kesäisten lastenleirien suunnittelu Siperian rovastikunnassa

ville.melanen@sley.fi

<https://www.taivaallinenlahja.fi/susanna-ja-ville-melanen>

Haluaisitko olla mukana lähetystyössä? Jos haluat tukea Ville Melasen työtä, voit laittaa haluamasi summan Sley'n lahjoitustilille IBAN: FI13 8000 1500 7791 95 BIC: DABAFIHH. Käytä henkilökohtaista viitenumeroasi, jolloin kannatus näkyy automaattisesti myös kotiseurakuntasi lähetyskannatuksena, tai kirjoita viestikenttään Ville Melasen rengas + oma kotiseurakuntasi. Säännöllisestä kuukausilahjoittamisesta saat tietoa täältä <https://www.taivaallinenlahja.fi/kuukausilahjoittaminen> tai Leea Gröhniltä, leea.grohn@sley.fi, puh. 044 767 5201

Viitenumero- ja osoiteasiat: anu.laine@sley.fi tai puh. 044 298 2601

Tukesi tekee mahdolliseksi evankeliumin viemisen niiden pariin, jotka eivät vielä tunne Kristusta.

Kiitos tuestasi! Jumala lahjasi siunatkoon.

Keräyslupa RA/2021/1127